

Ο Άρχοντας της Ζωής.(π.Δημητρίου Μπόκου)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

«Εγώ ήλθον ίνα ζωήν έχωσι και περισσόν έχωσιν,

...εγώ είμι η ανάστασις και η ζωή» (Ιω. 10, 10· 11, 25)

Το νέο έκανε το γύρο του χωριού σαν αστραπή.

Ένας νέος άνθρωπος βρέθηκε τσακισμένος στο γκρεμό. Τον βρήκαν και τον περιμάζεψαν βοσκοί που ποίμαιναν τα πρόβατά τους στους αγρούς και τα λιβάδια.

Τον έφεραν στο χωριό μισοπεθαμένο, αγνώριστο απ' τους μώλωπες και τις πληγές.

Η μικρή κοινωνία συνταράχθηκε. Σηκώθηκαν όλοι στο πόδι. Συγκλονισμένοι ως τα κατάβαθά τους άρχισαν να καταφτάνουν απ' όλες τις γειτονιές. Συντροφιάς-συντροφιάς οι άνθρωποι κρυφομιλούσαν ανήσυχοι μεταξύ τους.

Δεν επρόκειτο για συνηθισμένο περιστατικό.

Δεν ήταν μόνο ο βαρύς τραυματισμός του νέου ανθρώπου. Είχαν εδώ να κάνουν με μια μεγάλη παράβαση. Το μέρος όπου βρέθηκε ο πληγωμένος, ήταν χώρος απαγορευμένος γι' αυτούς. Περιοχή όπου δεν ήταν επιτρεπτό να εισέλθουν. Ο νέος άνθρωπος είχε παραβιάσει το νόμο του Μεγάλου Άρχοντα του τόπου τους.

Μπροστά τους ένα μεγάλο βουνό υψωνόταν απότομο. Η χιονόλευκη κορφή του χανόταν στα σύννεφα. Κρυμμένη στο γνόφο της πανύψηλης κορφής απλωνόταν η ξακουστή πολιτεία του Μεγάλου Άρχοντα, με τα επιβλητικά κάστρα και το μεγαλόπρεπο παλάτι του. Μια χώρα λαμπερή, πανέμορφη, παραδεισένια. Όλα εκεί ήταν υπέροχα. Η ζωή σ' αυτήν ήταν το μακρινό όνειρο του κάθε ανθρώπου.

Χάσμα μέγα όμως, φαράγγι δύσβατο οριοθετούσε το βουνό και το χώριζε απ' την υπόλοιπη χώρα. Ο νόμος του Μεγάλου Άρχοντα απαγόρευε στους ανθρώπους να το διαβούν. Δεν ήταν στις τωρινές τους δυνατότητες αυτό. Είχαν όμως την υπόσχεσή του, πως θα ερχόταν καιρός που θα γεφυρωνόταν το χάσμα. Το απόκρημνο φαράγγι θα γέμιζε. Ο βαθύς γκρεμός θα γινόταν τόπος ευθύς με δρόμους ομαλούς. Το άβατο βουνό θα γινόταν προσβάσιμο στον καθένα.

Μέχρι να γίνει αυτό, θα 'πρεπε όλοι να περιμένουν. Να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Το πλήρωμα του χρόνου. Ο νόμος του Μεγάλου Άρχοντα ήταν σαφής. Κάθε πρόωρη απόπειρα για άνοδο στην πολυπόθητη χώρα θα είχε μια και μόνο συνέπεια: το θάνατο. Τη μέρα που θα επιχειρούσαν κάτι τέτοιο θα πέθαιναν.

Μα ο νέος άνθρωπος δεν μπορούσε να περιμένει. Ένοιωθε τη ζωή να σφύζει μέσα του. Πίστευε στην αξιοσύνη και τη σβελτάδα του. Θεωρούσε πως ήταν ικανός να αντιμετωπίζει κινδύνους. Να περνάει κακοτοπιές όπου ελλοχεύει ο θάνατος.

Από την άλλη αμφέβαλλε και για τις προθέσεις του Μεγάλου Άρχοντα. Δεν μπορούσε να τον εμπιστευθεί απόλυτα. Αν δεν τους είπε όλη την αλήθεια; Αν τους απέτρεψε από κάθε προσπάθεια να τον πλησιάσουν, μόνο και μόνο για να τους κρατάει μακριά του; Για να μην κινδυνεύει από αυτούς; Να μη γίνουν οι άνθρωποι ποτέ σαν αυτόν; Αν ήταν ψέμα πως θα τους έκανε κάποτε συμπολίτες και οικείους του στην ονειρεμένη πολιτεία του;

Μ' έναν τρόπο και μόνο θα σιγουρευόταν: Να δοκιμάσει. Τώρα! Ποιος ο λόγος να περιμένει και ως πότε; Κι αν δεν ερχόταν ποτέ το πλήρωμα του χρόνου;

Η ανυπομονησία θέριεψε μέσα του τη μεγάλη απόφαση. Εμπιστεύτηκε απόλυτα τον εαυτό του. Θα δοκίμαζε με το δικό του τρόπο.

Έτσι αγνόησε το νόμο του Μεγάλου Άρχοντα. Έκανε τη μεγάλη απόπειρα. Προσπάθησε να διαβεί το μεγάλο φαράγγι, ν' ανεβεί στο βουνό. Μα αντί να φτάσει στην κορφή του, βρέθηκε τσακισμένος στα βαθιά βάραθρά του. Βαθιά μετανοιωμένος για την αποκοτιά του, αλλά πολύ αργά. Μόνο ένα βήμα τον χώριζε πια από το θάνατο...

...Μια μικρή συνοδεία φάνηκε στην άκρη του δρόμου. Σταμάτησε μπροστά στον ετοιμοθάνατο άνθρωπο. Στη θέα της οι ανθρώπινες συντροφίες σταμάτησαν κάθε κουβέντα και παραμέρισαν με φόβο και σεβασμό. Αμίλητος ο αρχηγός της συνοδείας προχώρησε μπροστά. Το πέτρινο πρόσωπό του ήταν η εικόνα της αυστηρότητας. Φορούσε επίσημη στολή και κρατούσε μια τυλιγμένη περγαμηνή. Ήταν ο δικαστής. Το όργανο του νόμου. Κοίταξε ανέκφραστος τον καταπληγμένο άνθρωπο, ξετύλιξε την περγαμηνή του και με ψυχρό άκαμπτο ύφος είπε:

- Ο άνθρωπος αυτός περιφρόνησε το νόμο του Μεγάλου Άρχοντα. Αμάρτησε με το χειρότερο τρόπο. Η παρακοή του είναι ύψιστη προσβολή απέναντι στον Άρχοντά μας. Ο νόμος απαιτεί να τιμωρηθεί με θάνατο. Μόνο έτσι θα ικανοποιηθεί η δικαιοσύνη, θα αποκατασταθεί η τιμή του Μεγάλου Άρχοντα και θα σβηστεί η προσβολή που έγινε στο πρόσωπό του.

Με σφιγμένη καρδιά υποδέχτηκαν όλοι την απόφασή του. Συμπαθούσαν το νέο άνθρωπο και λυπόντουσαν για το κατάντημά του. Μα τούς ήταν αδιανόητο να αμφισβητήσουν την κρίση του δικαστή. Ήταν ο εντολοδόχος του Μεγάλου Άρχοντα.

Ο δικαστής έδωσε εντολή στη συνοδεία του να αρχίσει το έργο της. Σήκωσαν αμέσως το νέο άνθρωπο από κάτω και τον έστησαν για εκτέλεση. Στεναγμοί ανατάραξαν με τη βάνουση μετακίνηση το πονεμένο στήθος του, μα τους αγνόησαν. Τέντωσαν το λαιμό του σ' ένα χοντρό κούτσουρο. Ο δήμιος πλησίασε κραδαίνοντας τον φοβερό διπλό του πέλεκυ. Ζύγισε προσεκτικά την κίνησή του και, ενώ κρατούσαν όλοι την αναπνοή τους ασάλευτοι, ύψωσε το τσεκούρι για τον αποκεφαλισμό του ενόχου.

Μα τότε απ' το πουθενά πρόβαλε μπροστά ένας άγνωστος. Κανένας δεν είχε αντιληφθεί πώς, πότε κι από πού έκαμε την εμφάνισή του.

- Σταθείτε! φώναξε επιτακτικά. Στο όνομα του Μεγάλου Άρχοντα ζητώ να σταματήσει αμέσως η εκτέλεση αυτή.

- Ποιος είσαι συ και πώς τολμάς να παρεμβαίνεις; ύψωσε τη φωνή του με οργισμένη έκπληξη ο δικαστής.

- Ο νόμος του Μεγάλου Άρχοντα παρερμηνεύτηκε. Πουθενά δεν αναφέρει πως η θέλησή του είναι αυτή, είπε αντί για άλλη απάντηση ο άγνωστος.

- Μα αυτό είναι ανήκουστο! Ο νόμος είναι σαφής και ξεκάθαρος! είπε ξανά ο δικαστής και τα μάτια του άστραψαν. Μια και μοναδική ποινή προβλέπεται για την παρακοή αυτή: Ο θάνατος.

- Όντως! Έπεται στην παρακοή ο θάνατος. Μα όχι σαν ποινή που επιβάλλεται απ' το Μεγάλο Άρχοντα για τη δική του ικανοποίηση. Ο θάνατος είναι μονάχα φυσική κατάληξη της πράξης του ανθρώπου. Γι' αυτήν την αυτονόητη συνέπεια προειδοποιεί ο Άρχοντας.

Ενώ μιλούσε ο άγνωστος, το ανθρώπινο κοπάδι σάλεψε. Ένα μουρμουρητό επιδοκιμασίας άρχισε να ξεσηκώνεται δισταχτικά ανάμεσά τους. Εκείνος συνέχισε:

- Στο νόμο του τονίζει καθαρά, πως δεν επιθυμεί ποτέ το θάνατο του φταίχτη, αλλά την αλλαγή, το γυρισμό του. Και θέλει όλοι οι παρήκοοι και παραβάτες του νόμου του να επιστρέψουν κοντά του. Να τον γνωρίσουν βαθιά, αληθινά. Να ζήσουν ειρηνικά και για πάντα μαζί του. Ούτε ένας τους να μη χαθεί. Γιατί είναι ο Άρχοντας της Ζωής, μακρόθυμος και πολυέλεος, γεμάτος ευσπλαχνία και αγάπη. Δεν έχει έχθρα μέσα του γι' αυτούς. Εσύ, σαν νομικός δεν το γνωρίζεις αυτό; Στο νόμο που σου δόθηκε τί είναι γραμμένο; Πώς αναγινώσκεις;

Ο δικαστής άκουγε, χωρίς να δείχνει πως καταλαβαίνει κιόλας. Το μόνο που ήξερε καλά εκείνος, ήταν πως κάθε παράβαση είχε και την αντίστοιχη ποινή της. Στην άκαμπτη σκληρή λογική του δεν χώραγαν οι έννοιες της χάρης, της αγάπης.

- Αλλοίμονο σε σας τους νομικούς! συνέχισε ζωηρά ο άγνωστος. Γνωρίζετε μονάχα να σωριάζετε φορτία δυσβάστακτα στους ώμους των ανθρώπων, δεν θέλετε όμως ούτε με το δαχτυλάκι σας να τα κινήσετε εσείς.

Μπρος στην ωμή αυτή επίθεση ο δικαστής δεν έμεινε αδρανής. Όλων τα βλέμματα ήταν στραμμένα πάνω του μαντεύοντας την οργισμένη αντίδρασή του. Διακυβευόταν άμεσα το κύρος και η θέση του.

- Στον τόπο αυτόν εγώ και μόνο είμαι ο επίσημος εκπρόσωπος του νόμου! είπε με ύφος που δεν σήκωνε αντίρρηση. Σύμφωνα με το νόμο μας λοιπόν ο άνθρωπος αυτός αμάρτησε. Κρίθηκε ένοχος θανάτου και οφείλει να πεθάνει. Συνέχισε το έργο σου, δήμιε! Σε προστάζω! Εγώ εκπροσωπώ την εξουσία!

- Όχι πια! απάντησε απτόητος ο άγνωστος και βγάζοντας μίαν άλλη περγαμηνή, την ξετύλιξε μπροστά στο δικαστή. Γνωρίζεις τη σφραγίδα αυτή και την υπογραφή;

Εμβρόντητος ο δικαστής αναγνώρισε τη σφραγίδα και την υπογραφή του Μεγάλου Άρχοντα. Ο άγνωστος συνέχισε:

- Είδε την ταλαιπωρία του νέου ανθρώπου ο Μεγάλος Άρχοντας και τον σπλαχνίστηκε. Γι' αυτό και με στέλνει, όχι όμως σαν κριτή να τον καταδικάσω, μα σαν θεραπευτή να τον γιατρέψω, να τον σώσω. Ο νέος άνθρωπος είναι προορισμένος να ζήσει, όχι να πεθάνει. Θεραπεία κατεπείγουσα χρειάζεται και όχι καταδίκη. Αυτή είναι η θέληση και η εντολή του Μεγάλου Άρχοντα. Κι εγώ είμαι ο απεσταλμένος του για να την εκτελέσω. Διεκδικώ λοιπόν αυτόν τον άνθρωπο από το θάνατο, για να του δώσω τη ζωή.

Και με τα λόγια αυτά ύψωσε την ανοιγμένη περγαμνή μπροστά σε όλους. Κανένας δεν τόλμησε να φέρει αντίρρηση. Ο δικαστής και η συνοδεία του αποσβολωμένοι παραμέρισαν. Καιρός ήταν!

Ο άγνωστος πλησίασε αμέσως και σήκωσε προσεκτικά στα χέρια του τον ετοιμοθάνατο νέο άνθρωπο. Με αργά βήματα και απαλές κινήσεις προχώρησε και τον απέθεσε στην άμαξά του, που ήταν σταματημένη πιο πίσω. Τον τύλιξε με καθαρό άσπρο σεντόνι. Έπλυνε τις πληγές του, χύνοντας πάνω τους λάδι για ν' απαλύνουν και κρασί για ν' απολυμανθούν. Έφτασε και στη βαθειά, θανάσιμη πληγή, που έχαινε στο στέρνο του νέου ανθρώπου. Η πληγωμένη του καρδιά φαινόταν να στραγγίζει τις τελευταίες ρανίδες του αίματός της. Γεμάτος συμπόνια ο άγνωστος μονολόγησε:

- Να, λοιπόν, το μέγα τραύμα, ο άνθρωπος! Μ' ένα και μόνο τρόπο θεραπεύεται αυτό.

Άνοιξε τότε το μακρύ μανδύα του στο ύψος της πλευράς του. Φρεσκοανοιγμένη κοκκίνιζε πάνω στο γυμνό του σώμα νωπή μια πληγή. Στάθηκε πάνω από τον πληγωμένο και άφησε να στάξει το δικό του αίμα πάνω στην πληγή της καρδιάς που έσβηνε. Αυτήν την καρδιά αναζητούσε, γι' αυτήν είχε τρυπήσει την πλευρά του.

Αμέσως ο άνθρωπος που χαροπάλευε άνοιξε τα μάτια του. Ζωντάνεψε. Στα νεκρωμένα μέλη του ακράτητη ξαναχύθηκε η αλκή. Το βλέμμα του ζώηρεψε. Τα τραύματά του έκλεισαν. Η καρδιά του ξαναβρήκε το γρήγορο ρυθμό της. Το νεανικό του σφρίγος ξαναγύρισε ορμητικό. Ο ετοιμοθάνατος αναγεννήθηκε. Ένοιωσε πάλι νέος άνθρωπος, καινούργιο δημιούργημα. Ανακάθισε γεμάτος έκπληξη και με θαυμασμό αντίκρουσε το σωτήρα του.

- Κύριε, ούτε να ρωτήσω δεν τολμώ! ψέλλισε με δέος, κατασυγκινημένος. Οι γέροντές μας έλεγαν, πως ένας μόνο, ο Μεγάλος Άρχοντας, ο Εκλεκτός του Θεού,

ο Άρχοντας της Ζωής, μπορεί να κάνει τέτοιο πράγμα, να ξαναδώσει σε νεκρό ζωή. Μήπως, Κύριε, είσαι τελικά ο Μεγάλος μας Άρχοντας;

- Εσύ το είπες! απάντησε χαμογελαστός ο άγνωστος, ενώ τον αγκάλιαζε και τον φιλούσε τρυφερά. Για σένα ήρθα, αγαπημένο μου παιδί. Κατέβηκα για να σε βρω. Να σου προσφέρω το αίμα μου για να ζήσεις. Μ' αυτό και μόνο μπορούσες να σωθείς. Γιατί εγώ μονάχα είμαι η Ζωή. Κι αν θέλεις τώρα, να σε ανεβάσω μαζί μου στη βασιλεία μου, όπου δεν έχει πλέον πόνος, λύπη και στεναγμό, αλλά ζωή ατελεύτητη.

Ενώσω μιλούσε ο άγνωστος, συνέβαινε μια θαυμαστή μεταμόρφωση. Το πρόσωπό του άλλαξε όψη, λούστηκε στο φως, έγινε σαν τον ήλιο, ενώ μια βασιλική λαμπρότητα τον κύκλωσε αστραπιαία.

- Η καρδιά μου σου ανήκει πλέον, Άρχοντά μου, είπε ο νέος άνθρωπος γονατίζοντας ευλαβικά μπροστά του. Εγώ αμάρτησα βαριά και νοιώθω ένοχος ενώπιόν σου! Μα εσύ, χωρίς να το αξίζω, μού 'δωσες ζωή και όχι θάνατο. Δεν γνώριζα την αληθινή σου εικόνα. Μου την είχες δώσει διαφορετική. Φάνταζε τρομερή, παραλλαγμένη μέσα μου. Φοβόμουν να δω το πρόσωπό σου. Τώρα για πρώτη φορά γνωρίζω αληθινά το άρρητο κάλλος της μορφής σου. Δεν θέλω πια να ζω χωρίς εσένα. Πάρε με μαζί σου για πάντα. Θα είμαι αφοσιωμένος δούλος σου.

- Θα είσαι πάντοτε ο λατρευτός μου γιος και όχι δούλος μου, είπε ο Άρχοντας, ενώ τον σήκωνε από τη γη και τον αγκάλιαζε ξανά. Ο γιος μου που ήταν σχεδόν νεκρός και ανέζησε, για να ευφραίνεται μαζί μου παντοτινά.

Αμέσως τότε μια λαμπρή συνοδεία τους περιστοίχισε. Έντυσαν με χαρά το νέο άνθρωπο με μια ολόλευκη πριγκιπική στολή. Ο βασιλιάς ο ίδιος τού πέρασε στο χέρι ένα χρυσό δαχτυλίδι. Χρυσές άμαξες με φτερωτά άλογα φάνηκαν μπροστά τους. Τα φοβερά φαράγγια είχαν χαθεί. Μια μυστική είσοδος στην καρδιά του βουνού άνοιξε διάπλατα. Κι όλοι μαζί ανέβηκαν με αλαλαγμό χαράς και θριαμβευτική φωνή σάλπιγγας στην παραδεισένια πολιτεία, στην κορφή του βουνού.

Ο νέος άνθρωπος τιμήθηκε στο έπακρο. Έγινε οικείος και ομοτράπεζος του Άρχοντα της Ζωής. Πολιτογραφήθηκε στο βασίλειό του. Του δόθηκε το περισσόν που αναζητούσε.

Πάσχα 2014

Πασχαλινές Ιστορίες, αρ. 13

Πηγή: fdathanasiou.wordpress.com